

בית המדרש "תורת דוד"
ע"ש הגה"צ רבי דוד בר חן זצ"ל - רבה של שדרות,
והרבנית רות בר חן ע"ה

"תורת דוד"

השיעור השבועי

פרשת תזריע מצורע

תשפ"ו

(שנה ט', גליון מס' 431)

שיעורי הרב אליהו בר חן

e0527191965@gmail.com | 052-719-1965

פרשת תזריע מצורע התשפ"ו

"אַרְבַּעִים יוֹם"

א. "וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר, אִשָּׁה כִּי תִזְרַע וַיִּלְדָה זָכָר, וְטָמְאָה שְׁבַעַת יָמִים, כִּי־מִי נִדְתָה דֹתָהּ תִטְמָא. וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, יְמוּל בָּשָׂר עַרְלָתוֹ. וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשָׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדָמֵי טְהָרָה, בְּכֹל קֹדֶשׁ לֹא תִגַּע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא, עַד מְלֵאת יָמֵי טְהָרָה. וְאִם נִקְבָּה תִלְדֵּ, וְטָמְאָה שְׁבַעִים כְּנֻדָּתָהּ, וְשָׁשִׁים יוֹם וְשָׁשָׁת יָמִים תֵּשֵׁב עַל דָּמֵי טְהָרָה. וּבְמֵלֵאת יָמֵי טְהָרָה לְבֵן אוֹ לְבַת, תָּבִיא כֶּבֶשׂ בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֹלָה, וּבֶן יוֹנָה אוֹ תֵר לְחֻטָּאת, אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, אֶל הַכֹּהֵן. וְהִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה, וְכִפֶּר עָלֶיהָ, וְטָהָרָה מִמִּקְרַדְמִיָּהּ, זֹאת תִּנְוֹרַת הַיִּלְדוּת - לְזָכָר אוֹ לְנִקְבָּה. וְאִם לֹא תִמָּצָא יָדָהּ דֵּי שָׁה, וְלִקְחָה שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה, אֶחָד לְעֹלָה וְאֶחָד לְחֻטָּאת, וְכִפֶּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן וְטָהָרָה", (ויקרא, יב', א' - ח').

ב. בפרשת "נח", מצינו, עניין של "ארבעים יום" - של טהרה ובריאה מחדש, בעת המבול,

וכמאמר הכתוב ¹, "וַיְהִי הַגֹּשֶׁם עַל הָאָרֶץ, אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה",

וכמאמר הכתוב ², "וַיְהִי הַמַּבּוּל אַרְבָּעִים יוֹם עַל הָאָרֶץ, וַיַּרְבּוּ הַמַּיִם, וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתֵּבָה, וַתָּרָם מֵעַל הָאָרֶץ".

שכן, בעניין "מקווה", מצינו, את שיעור הכשרו ב-"ארבעים סאה",

וכמאמרם ז"ל ³, "מִקְוֵה שְׁיֵשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה".

עוד מצינו, את עניין "ארבעים יום", לגבי תורה, בעת קבלת התורה על ידי משה רע"ה,

¹ בראשית, ז' - יב'.

² בראשית, ז' - יז'.

³ מסכת מקואות, פרק ז' משנה א'.

וכמאמר הכתוב ⁴, "וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן, וַיַּעַל אֶל הָהָר, וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר - אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה".

ואף לגבי תפילה, כאשר עמד משה רע"ה בתפילה - לאחר חטא העגל,

וכמאמר הכתוב ⁵, "וְאֶתְנַפֵּל לְפָנֶי יְהוָה כְּרֹאשְׁנָה, אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי, עַל כֹּל חַטָּאתְכֶם אֲשֶׁר חָטַאתֶם - לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה, לְהַכְעִיסוֹ".

עוד מצינו, בתורתינו הקדושה, עניין של "ארבעים ימי בירור", בחטא המרגלים,

וכמאמר הכתוב ⁶, "וַיֵּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ, מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם",

וכמאמר הכתוב ⁷, "בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר תָּרַתֶם אֶת הָאָרֶץ, אַרְבָּעִים יוֹם, יוֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה - תִּשָּׂאוּ אֶת עֲוֹנוֹתֵיכֶם, אַרְבָּעִים שָׁנָה, וַיִּדְעַתֶם אֶת תְּנוּאַתִּי".

עוד מצינו, עניין של "זכירת הליכת ארבעים שנה במדבר",

וכמאמר הכתוב ⁸, "וַזְכַּרְתָּ אֶת כָּל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר, לְמַעַן עֲנִתְךָ, לְנִסְתְּךָ, לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ, הַתְּשֹׁמֵר מִצִּוּתוֹ אִם לֹא".

וכמו כן, מצינו לעניין "ארבעים מלקות",

וכמאמר הכתוב ⁹, "אַרְבָּעִים יָכֹנוּ לֹא יִסִּיף, פֶּן יִסִּיף לְהַכְתּוֹ עַל אֱלֹה מִכָּה רַבָּה, וְנִקְלָה אֲחִידָ לְעִינֶיךָ".

ג. עוד מצינו, לעניין "ארבעים יום ביצירת האדם",

וכמאמרם ז"ל ¹⁰, "עד ארבעים יום, מיא בעלמא הוא".

⁴ שמות, כד' - יח'.

⁵ דברים, ט' - יח'.

⁶ במדבר, יג' - כה'.

⁷ במדבר, יד' - לד'.

⁸ דברים, ח' - ב'.

⁹ דברים, כה' - ג'.

וכמו כן, מצינו, לעניין "ארבעים יום", כאשר אליהו הנביא הלך להר חורב, וכמאמר הכתוב ¹¹, "וַיִּקֶם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּה, וַיֵּלֶךְ בְּלַח הָאֲכִילָה הַהִיא - אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, עַד הָרַ הָאֲלֵהִים חָרֵב".

וכמו כן, מצינו בעניין גוליית לעניין "ארבעים יום", כאשר הוא חרף את עם ישראל ובוראם,

וכמאמר הכתוב ¹², "וַיִּגַּשׁ הַפְּלִשְׁתִּי הַשָּׂכֵם וְהָעָרֵב, וַיִּתְּצֵב אַרְבָּעִים יוֹם".

ד. כמו כן, מצינו, "ארבעים יום לתשובה", בעניין יונה הנביא והעיר נינוה, וכמאמר הכתוב ¹³, "וַיִּנְחַל יוֹנָה לְבוֹא בְּעִיר מְהֵלֶךְ יוֹם אֶחָד, וַיִּקְרָא, וַיֹּאמֶר, עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּנְוָה נְהַפְכֹת".

והנה, בעניין "חטא העגל", מצינו את גודל חומרת ה"חטא" שחטאו עם ישראל, וכמאמר הכתוב ¹⁴ :

"וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, לֵךְ רֵד, כִּי שָׁחַת עַמְּךָ אֲשֶׁר הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. סָרוּ מֵהָר מִן הַדָּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם, עָשׂוּ לָהֶם עֵגֹל מִסַּכָּה, וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ וַיִּזְבְּחוּ לוֹ - וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל - אֲשֶׁר הֶעֱלֹדָה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, רְאִיתִי אֶת הָעָם הַזֶּה, וְהִנֵּה עִם קִשָּׁה לַעֲרֹף הוּא. וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִּי, וַיִּחַר אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם, וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גְדוֹל",

עד כדי כך, שהיה צריך משה רע"ה לרצות את הקב"ה בדברי ריצוי ותשובה ¹⁵ :
"וַיֹּאמֶר, אִם נָא מְצֹאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי, יֵלֶךְ נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבָּנוּ - כִּי עִם קִשָּׁה לַעֲרֹף הוּא, וְסָלַחְתָּ לְעוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וַיִּסְלַחְתָּנוּ. וַיֹּאמֶר, הִנֵּה אֲנֹכִי כֹרֵת בְּרִית - נִגְדָה כָּל עַמְּךָ

¹⁰ יבמות, סט' ע"ב.

¹¹ מלכים א', יט' - ח'.

¹² שמואל א', יז' - טז'.

¹³ יונה, ג' - ד'.

¹⁴ שמות, לב', ז' - י'.

¹⁵ שמות, לד', ט' - י'.

אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת, אֲשֶׁר לֹא נִבְרְאוּ בְּכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַגּוֹיִם, וְרָאָה כָּל הָעַם - אֲשֶׁר אֶתָּה
בְּקִרְבּוֹ, אֶת מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי נֹרָא הוּא, אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ,"

וכפי שסיכם זאת דוד הע"ה ¹⁶ :

"יַעֲשֵׂנוּ יַעֲגַל בְּחָרֵב וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְמִסְכָּה. וַיִּמְירוּ אֶת כְּבוֹדָם, בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכָל
עֵשֶׂב. שָׁכְחוּ אֶל מוֹשִׁיעֵם, עֹשֶׂה גְדֻלוֹת בְּמִצְרַיִם. נִפְלְאוֹת בְּאֶרֶץ חָם, נֹרָאוֹת עַל יַם
סוּף. וַיֵּאמֶר לְהַשְׁמִידָם, לוֹלִי מוֹשֶׁה בְּחִירוֹ - עָמַד בַּפָּרָץ לִפְנֵינוּ, לְהַשִּׁיב חַמְתּוֹ
מִהַשְׁחִית".

וכאשר יתבונן המתבונן בפסוקים אלו, יראה, שהדבר הוא נורא נוראות,

שכן, עם ישראל לאורך כל הדורות נענש מחמתו של העגל,

וכמאמר הכתוב ¹⁷ , "וּבַיּוֹם פָּקְדֵי וּפְקֻדָּתַי עֲלֵהֶם חֲטָאתָם".

ברם, לא כך הוא הדבר, דהנה, מבואר בדברי רבותינו ז"ל ¹⁸ :

"וּבָאַרְבַּעַיִם יוֹם הָאֲחֵרוֹנִים, שַׁעֲלָה מֹשֶׁה לְהַר סִינִי לְהַבִּיא אֶת הַתּוֹרָה, גָּזְרוּ יוֹם
צוֹם וְתַעֲנִית.

וביום האחרון שבכולם, שהוא סוף ארבעים יום,

גָּזְרוּ תַעֲנִית, וּלְנוּ בַתַּעֲנִיתָם, כְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁלוּט בָהֶם יֵצֵר הָרַע,

ולמחרתו, השכימו ועלו לפני הר סיני.

ישראל, היו בוכים לקראת משה, והוא היה בוכה לקראתם, עד שעלתה בכייתם
למרום.

באותה שעה, נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא על ישראל, וקבל את
תשובתם.

בישרה אותם רוח הקודש בשורות טובות ונחמות, ואמר הקדוש ברוך הוא
לישראל -

¹⁶ תהילים, קו', יט' - כג'.

¹⁷ שמות, לב' - לד'.

¹⁸ תנא דבי אליהו זוטא, (פרק ד').

בני, נשבע אני בשמי הגדול שלי, ובכסא הכבוד שלי, שתהא לכם בניה זו לששון
ולשמחה גדולה,

ויהיה לכם יום זה יום סליחה וכפרה ומחילה,

לכם, ולבניכם, ולבני בניכם, עד סוף כל הדורות",

ומבואר:

שמתוך אותו הצער שנצטערו עם ישראל על "חטא העגל",

ומתוך תשובתם הגדולה, נתן להם הקדוש ברוך הוא, את "יום הכיפורים",

שהוא הזמן שמכפר בו הקדוש ברוך הוא, את עוונתיהם של ישראל.

והנה, בעניין מעלת ה"ימים הנוראים", מצינו ב"פרקי דרבי אליעזר"¹⁹:

"רבי יהושע בן קרחא אומר, ארבעים יום עשה משה בהר ...

ולאחר ארבעים יום, לקח את הלוחות, וירד אל המחנה בשבעה עשר בתמוז,

וְשָׁבַר אֶת הַלּוּחוֹת, וְהָרַג אֶת חוֹטְאֵי יִשְׂרָאֵל.

ועשה ארבעים יום במחנה, עד ששרף את העגל, וְכָתַתּוּ כַּעֲפַר הָאָרֶץ,

והכרית עבודה זרה מישראל, והתקין כל שבט ושבט במקומו.

ובראש חודש אלול, אמר לו הקדוש ברוך הוא²⁰, 'עֲלֵה אֵלַי הַיּוֹם,

וְהַעֲבִירוּ שׁוֹפֵר בַּמַּחֲנֶה, שֶׁהָרִי מִשֶּׁהָ עָלָה לְהָר שֶׁלֹּא יִטְעוּ עוֹד אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה,

והקדוש ברוך הוא, נתעלה באותו השופר ...

וכן התקינו חכמים, שיהיו תוקעים בשופר בראש חודש אלול, בכל שנה ושנה".

והנה, כתב רבינו הטור זיע"א²¹:

¹⁹ פרק מו'.

²⁰ שמות, כד' - יב':

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, עֲלֵה אֵלַי הַיּוֹם וְהִירָא אֶת הָאָדָם וְהִירָא אֶת לְבוּשׁוֹ וְהִירָא אֶת לַחַת הָאָבֶן וְהִירָא אֶת הַמַּצֹּחַ, אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרְתָם".

²¹ אורח חיים, סימן תקפ"א, סעיף א'.

"תניא בפרקי רבי אליעזר -

בראש חודש אלול, אמר הקדוש ברוך הוא ²², 'עלה אלי הקרה',

שאז עלה לקבל לוחות אחרונות, והעבירו שופר במחנה ...

לכן התקינו חז"ל, שיהו תוקעין בראש חודש אלול בכל שנה ושנה, וכל החודש,

כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה ...

וכן נוהגין באשכנז, לתקוע בכל בוקר וערב אחר התפלה.

ויש מי שמרבין לומר סליחות ותחנונים מראש חודש אלול".

עוד מצינו, מה שכתב בספר הקדוש "חיי אדם" ²³ :

"באהבת הקדוש ברוך הוא את עמו ישראל, הרבה להיטיב אותנו, וצונו לשוב

לפניו בכל עת שנחטא.

ואף שהתשובה טובה בכל עת!

מכל מקום, חודש אלול הוא מובחר ומוכן יותר, שמקובל תשובתו משאר ימות

השנה.

לפי שימים אלו הם ימי רצון מעת נבחרנו לעם.

שכשחטאו ישראל בעגל, ונשתברו הלוחות ב-י"ז בתמוז, ואחרי זה עלה משה

בהר והתפלל,

ואמר לו הקדוש ברוך הוא ²⁴, 'פסל לך', ונתרצה ליתן לו לוחות שניות,

²² שמות, כד' - יב':

"ויאמר יהוה אל משה, עלה אלי הורה והיה שם, ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה, אשר כתבתי להורגם".

²³ להגה"ק רבינו אברהם דאנציגר זיע"א.

חלק שני, כלל קלח'.

²⁴ שמות, לד' - א':

"ויאמר יהוה אל משה, פסל לך שני לחת אבנים כראשונים, וכתבתי על הלחת, את הדברים אשר היו על הלחת הראשונים אשר שבחת".

ואז עלה בראש חודש אלול, ונשתהה שם עד יום כיפור שהיה גמר כפרה.
ואיתא בתנא דבי אליהו -
ישראל, היו נוהגים כל אותם הימים צום ותענית,
ויום אחרון שבכולם, דהיינו בעשרה בתשרי, גזרו תענית ולנו בתענית.
ולפיכך, נקבע אותו יום, דהיינו יום הכפורים, לכפרה לעולם.
ולפי שהיו ימים אלו ימי רצון מאז,
לכן, בכל שנה ושנה מתעורר עוד הרחמים למעלה, והם ימי רצון.
ולפי שכשעלה משה, תקעו בשופר במחנה להודיע לישראל שלא יטעו עוד,
לכן, גם אנחנו נוהגים לתקוע בשופר בכל יום, מראש חודש אלול,
ותוקעין בכל החודש,
חוץ מערב ראש השנה, כדי להפסיק בין תקיעת רשות לחובה ...
ועיקר התקיעות, הוא -
לעורר לב העם, ולהחריד ליבותם, שיעוררו ליבותם לתשובה,
כי כן טבע קול השופר להחריד ...
וחייב כל אדם, על כל פנים, להכין את עצמו ליום שיכנס למשפט לפני ה' בראש
השנה, ל' יום קודם, בתשובה ותפלה,
ויתן כל ליבו, רק בעבודת ה'.
ונתנו רמז לזה ²⁵, 'אני לדודי ודודי לי',
ראשי תיבות, אלול.
ולכן, נְרַבֶּה בכל החודש, בתשובה ותפילה וצדקה,
ונתנו רמז לזה ²⁶, 'משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים',

²⁵ שיר השירים, ו' - ג':

"אני לדודי ודודי לי, הרעה בשושנים".

ראשי תיבות, אלול.

לְרִמּוֹז, שבחודש אלול, יִרְבֶּה במתנות לאביונים.

ומטעם זה, יש נוהגין להתענות מראש חודש אלול.

ואומנם, אין ראוי לנהוג בתענית, אלא מי שהוא אדם בריא, ויודע בוודאי שהתענית אין מזיק לו, ואינו מבטלו מן התורה,

אבל בדורות הללו, שאנו חלושי כח ... יותר טוב שיאכל מעט וילמוד כפליים".

ומכל האמור, מבואר:

שזמן זה של חודש "אלול", הוא זמן שבו משוטט הקדוש ברוך הוא בעולם, בכדי לחפש את קרבתנו אליו.

וככל שנחפש את קרבתו של הקדוש ברוך הוא, כן הוא יתברך יתקרב אלינו.

וכפי שפירש²⁷ בעל ה"מצודות דוד", את הפסוק²⁸, "אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי, הֲרַעָה בְּשׁוֹשְׁנִים":

"כמו שכל תשוקתי היא אל דודי, כן תשוקתו אלי".

והנה, ידועים ומפורסמים, דברי רבותינו זיע"א, דימי חודש "אלול" הם ימי רצון²⁹,

ורמזו לזה את הפסוק³⁰, "אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי",

שהוא, ראשי תיבות, "אלול".

והנה, סופי התיבות של פסוק זה³¹, "אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי",

²⁶ אסתר, ט' - כב':

"כִּימִים אֲשֶׁר נָחוּ בָהֶם הַיְהוּדִים מֵאֲבִיבָהֶם, וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה, וּמֵאֲכָל לַיּוֹם טוֹב, לְעִשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה וְשִׂמְחָה, וּמְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ, וּמִתְנַת לְאֲבִיבָיִם".

²⁷ להגה"ק רבי דוד אלטשולר זיע"א.

²⁸ שיר השירים, ו' - ג'.

²⁹ ואף היו מרבתינו, שהיו כותבים בראש כתביהם, "חודש אלול המרוצה בתשובה".

³⁰ שיר השירים, ו' - ג'.

עולים בגימטריא, למניין ארבעים,

שהם, כנגד מ' הימים שעלה משה רע"ה למרום, בכדי להוריד את הלוחות השניות³².

ובביאור העניין, שמעתי בזה מפי מו"ר הגאון רבי שלמה פרשה שליט"א:

דהנה, אמר רב חסדא³³, "יצירת הוולד באשה, ארבעים יום",

והנה, בדרך עשיית התשובה, כתב הרמב"ם זיע"א³⁴, "וְיַעֲיֵד עָלָיו יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת, שְׁלֹא יָשׁוּב לְזֶה הַחֶטָּא לְעוֹלָם",

דהיינו:

שהתשובה שעושה האדם, מחייבתו, להעשות כְּבִרְיָה חדשה,

ולפיכך:

נתן לנו הקדוש ברוך הוא, מ' ימי תשובה בדווקא,

באשר הם מקבילים ל-מ' ימי יצירת הוולד.

ללמדינו, שכאשר נעשה תשובה אמיתית ושלימה,

אזי, נזכה, להעשות לפניו יתברך, כְּבִרְיָה חדשה.

ה. על מאמר הכתוב בפרשת "משפטים"³⁵, "וְרֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמָתְךָ, תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֶלְהֶיךָ, לֹא תִבְשֵׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֲמוֹ", כתב רש"י הקדוש זיע"א, ומקורו טהור במסכת חולין³⁶:

³¹ שיר השירים, ו' - ג'.

³² וכפי שכתב רבינו הטור זיע"א (אורח חיים, סימן תקפ"א, סעיף א'), משם ה"פרקי דרבי אליעזר".

³³ בכורות, כא' ע"ב.

³⁴ בפרק ב' מהלכות תשובה הלכה ב'.

³⁵ שמות, כג' - יט'.

³⁶ קטו' ע"ב.

"וב-ג' מקומות נכתב בתורה - אחד לאיסור אכילה ³⁷, ואחד לאיסור הנאה ³⁸,
ואחד לאיסור בישול ³⁹."

ובטעם האיסור, של "לא תבשל גדי בחלב אמו" ⁴⁰, כתב רבינו בחיי זיע"א:

"ועל דרך הפשט, טעם המצווה הזאת -

לפי שהוא מטמטם את הלב,

שהרי החלב נעשה מן הדם ⁴¹, והדם מזגו רע ומוליד אכזריות,

ואחד מטעמי האיסור שבו ⁴², שאינו מקבל שינוי והתפעלות בגוף כשאר הדברים
הנאכלים ⁴³,

ולכך, טבעו הרע, נשאר בתוכו מבלי שינוי.

ואף על פי, שנשתנה עכשיו מדם לחלב, וקיבל שינוי והתפעלות - שהועתק לדבר
אחר,

³⁷ שמות, כג' - יט':

"ראשית בכורי אדמתך, תביא בית יהוה אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו".

³⁸ שמות, לד' - כו':

"ראשית בכורי אדמתך, תביא בית יהוה אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו".

³⁹ דברים, יד' - כא':

"לא תאכלו כל נבלה, לגר אשר בשעריך תתננה, ואכלה, או מכר לנכרי, כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך, לא
תבשל גדי בחלב אמו".

⁴⁰ שמות, כג' - יט':

⁴¹ בכורות, ו' ע"ב.

נדה, ט' ע"א.

⁴² היינו:

האיסור באכילת דם.

⁴³ היינו:

שאכילת דם, אינה נותנת שום רושם אצל האוכל.

מכל מקום, כשחוזר ומערבו עם הבשר, הרי חוזר לכוח הדם, וטבעו הראשון
כבתחילה,

והתערבם יחד, מטמטם הלב, ומוליד גסות ותכונה רעה, בנפש האוכל.

וכן דעת הרופאים -

בתערובת דג וגבינה, שנתבשלו כאחד,

שמוליד תכונה רעה, וחולי הצרעת ⁴⁴ ...

והרמב"ם ז"ל, כתב בזה טעם בטעמי המצוות -

כי מפני שהיה מנהג עובדי אלילים, שהיו אוכלים בשר בחלב בבית תועבותם
בימי חגיהם,

על כן, באה התורה לאסור אותו ... כי כן דרך התורה, לאסור הדברים שהם
לאלילים,

ותצוה עלינו, לעשות ההיפך, כדי לעקור שורש אלילים מן העולם ...

ומן הנראה, כי הטעמים האלה, בלתי מספיקים,

ואינם עיקר בטעם המצוות, אלא, לדחות את השואל!

שהרי, מצווה זו, מכלל החוקים היא, מכלל פרה אדומה ושעיר המשתלח,

וכן דרשו רבותינו ז"ל ⁴⁵ -

לעתיד לבוא, הקדוש ברוך הוא מגלה להם לישראל, מפני מה ציוותה התורה
בשר בחלב ופרה אדומה ושעיר המשתלח.

וכיון שכן, דעת חכמים, שהמצווה הזאת מסתרי התורה, כי בוודאי לעתיד לבא
לא יהיה שם לא טמטום הלב ולא עבודה זרה,

שהרי אנו מובטחים בהבטחת ⁴⁶, 'וּמַל הַיְאֻלֶּהֶיךָ וְגוֹי', וכן בהבטחת ⁴⁷, 'כִּי אֶזְרָא
אֶתְפַּדְּךָ אֶל עַמִּים, שְׂפָה בְרוּךְהוּא וְגוֹי',

⁴⁴ יעויין בזה, מה שכתב ה"בית יוסף" זיע"א (יורה דעה, סימן פד').

⁴⁵ מסכת גן עדן, "אוצר המדרשים".

אבל המצווה הזאת, יש לה סוד".

עוד כתב רבינו זיע"א :

"ועל דרך הקבלה, כבר ידעת -

כי כל המצוות כולן, א-לוהיות, וכל אחת מהן מצויירת לציורי דברים של מעלה,

אף כן, החוקים, זיכרון ודוגמא של מעלה,

כי על כן נקראו 'חוקים', לפי שהם חקוקים למעלה.

והבשר והחלב, דוגמא ורמז כנגדם למעלה - דברים מיוחדים,

וכשם שהבשר והחלב, כל אחד מותר בפני עצמו, כן הדברים ההם כל אחד ואחד

מיוחד בפני עצמו,

וכשם שאין עיקר האיסור אלא החיבור, והתורה הרחיקתו, וגזרה ביניהם הבדל

וריחוק, כן הדברים ההם, יש לנו להבין כי יש ביניהם הבדל".

ו. בהלכות חג השבועות ⁴⁸, כתב הרמ"א זיע"א :

"וְנוֹהֲגִין בְּכָל מְקוֹם, לֶאֱכֹל מֵאֲכָלֵי חֶלֶב בְּיוֹם רִאשׁוֹן שֶׁל שְׁבִיעוֹת.

וְנִרְאָה לִי הַטַּעַם, שֶׁהוּא כְּמוֹ הַשְּׂנִי תַבְּשִׁילִין שֶׁלּוֹקְחִים בְּלִיל פֶּסַח, זָכָר לַפֶּסַח וְזָכָר

לְחֻגִיגָה, כִּן אוֹכְלִים מֵאֲכָל חֶלֶב, וְאַחַר כֵּן מֵאֲכָל בָּשָׂר,

וְצָרִיכִין לְהִבְיָא עִמָּהֶם ב' לֶחֶם עַל הַשְּׁלֶחַן, שֶׁהוּא בְּמְקוֹם הַמְזִבֵּחַ,

וְיֵשׁ בָּזֶה זְכָרוֹן לְ-ב' הַלֶּחֶם, שֶׁהֵיוּ מְקַרְבִּין בְּיוֹם הַבְּכוּרִים."

ויעויין ב"מגן אברהם" ⁴⁹, שכתב טעם בדבר :

"הטעם, דאיתא בזוהר -

שאותן ז' שבועות, היו לישראל שבעה נקיים, דוגמת אשה המיטהרת מנדתה.

⁴⁶ דברים, ל' - ו'.

⁴⁷ צפניה, ג' - ט'.

⁴⁸ אורח חיים, סימן תצג' סעיף ג'.

⁴⁹ סעיף קטן ו'.

וידוע, ש-דם נֶעְכָּר ונעשה חלב⁵⁰,

והיינו, מדין לרחמים.

ומנהג אבותינו, תורה היא,

אך יש לזוהר, שלא יבא לידי איסור ... ויזוהר ליקח מפה אחרת".

ויעויין עוד, מה שכתב בזה ב"משנה ברורה"⁵¹ :

"ואני שמעתי עוד, בשם גדול אחד, שאמר טעם נכון לזה -

כי בעת שעמדו על הר סיני, וקיבלו התורה,

[כי בעשרת הדברות, נתגלה להם על ידי זה כל חלקי התורה,

כמו שכתב רב סעדיה גאון, שבעשרת הדברות, כלולה כל התורה],

וירדו מן ההר לביתם,

לא מצאו מה לאכול תיכף, כי אם מאכלי חלב,

כי לבשר, צריך הכנה רבה -

לשחוט בסכין בדוק כאשר צווה ה', ולנקר חוטי הַחֵלֶב והדם, ולהזיח ולמלוח

ולבשל בכלים חדשים, כי הכלים שהיו להם מקודם שבישלו בהם באותו מעת

לעת - נאסרו להם,

על כן, בחרו להם לפי שעה מאכלי חלב, ואנו עושין זכר לזה".

ויעויין, מה שכתב ב"שולחן ערוך"⁵² :

שמעיקר הדין, לאחר אכילת מאכלי חלב, מותר לאכול מאכלי בשר,

לאחר שיקנח וידיח את פיו, וכמו כן, יהיו ידיו נקיות,

וזה לשונו הטהור :

⁵⁰ בכורות, ו' ע"ב.

נדה, ט' ע"א.

⁵¹ סעיף קטן יב'.

⁵² יורה דעה, סימן פט' סעיף ב'.

"אֶכַל גְּבִינָה, מֵתֵר לְאָכַל אַחֲרָיו בֶּשֶׂר, מִיָּד,
וּבְלִבְדָּ שְׂיַעֲנוּ יַדָּיו, שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוֹם דָּבָר מִהַגְּבִינָה נִדְבָק בָּהֶם.
וְאִם הָיָה בְּלִילָה, שֶׁאֵינּוּ יָכוֹל לַעֲנוֹת אוֹתָם הַיָּטֵב, צָרִיךְ לְרַחֵץ.
וְצָרִיךְ לְקַנֵּחַ פִּי, וְלִהְדִּיחוֹ.
וְהַקְּנוּחַ, הוּא שְׂיִלְעַס פֶּת וַיִּקְנַח בּוֹ פִּי יָפָה, וְכֵן בְּכָל דָּבָר שְׂיִרְצָה,
חוּץ מִקְּמָחָ וְתַמְרֵי וְיִרְקָא, לְפִי שֶׁהֵם נִדְבָקִים בְּחִינֵיכֵם (פִּירוּשׁ - מְקוֹם לְמַעַלָּה
מִבֵּית הַבְּלִיעָה קָרוֹב לְשָׁנַיִם), וְאֵין מְקַנְחִים יָפָה,
וְאַחַר כֵּן, יִדְיַח פִּי בְּמִים אוֹ בִּינֵי".
ברם, דעת הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך זיע"א⁵³, וכן דעת הגה"ק רבי
שמואל הלוי וואזנר זיע"א⁵⁴ :
שהמנהג בזה, הוא, להמתין חצי שעה מעת אכילת מאכלי החלב, בכדי שוכל
לאכול מאכלי בשר.

וכאסמכתא לדבריו, הביא לדברי ה"זוהר הקדוש"^{55 56} :
"תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דִּישְׁרָאֵל לָא אֲתִקְשְׁרוּ עוּבְדֵייהוּ,
מַה כְּתִיב?

יַעֲמִי נְגִשְׁיוּ מְעוּלָל, וְנִשְׁיִם מְשֻׁלוּ בּוֹי^{57 58},

⁵³ "הליכות שלמה" (שבועות, פרק יב'. אורחות הלכה, הערה 44).

⁵⁴ "קובץ מבית לוי" (ענייני יורה דעה, הלכות בשר וחלב, סעיף טו', ובהערה טז').

⁵⁵ פרשת "משפטים", דף קכה' ע"א וע"ב.

⁵⁶ הביאם הרב "בית יוסף" זיע"א (אורח חיים, סימן קעג', בד"ה "ויש מחמירין").

⁵⁷ ישעיה, ג' - יב'.

⁵⁸ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"פירוש -

החיצונים, נוגשים ולוחצים את עמי,

יִמְשְׁלוּ בּוֹ, דִּיקָא ⁵⁹,
וְהָא אִיקְיִמְנָא מְלִי, בְּרָזָא דְסַפְרָא דְשְׁלֵמָה מְלָפָא, וְהָכִי אֲשַׁכְּחֵן בֵּיהּ.
תּוּ אֲשַׁכְּחָנּוּ, דְכָל מָאן דְאָכִיל הָאִי מִיכְלָא דְאֶתְחַבֵּר כְּחֵדָא, בְּשַׁעְתָּא חֵדָא, אִו
בְּסַעוּדְתָא חֵדָא,
אַרְבַּעִין יוֹמִין, אֶתְחַזֵּיא גְדִיא מְקַלְסָא בְּקַלְפוּי ⁶⁰, לְגַבֵּי אֵינוֹן דְלַעִילָא ⁶¹, וְסִיעֵתָא
מְסַאָבָא מִתְקַרְבִּין בְּהַדְיָה ⁶²,
וְגָרִים לְאֶתְעַרָא דֵינִין בְּעַלְמָא, דֵינִין דְלָא קְדִישִׁין ⁶³.

והנוגשים, יונקים מעולל, פירוש, מן הנערים שהם מט"ט וסנד"ל".

⁵⁹ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":
"לטמא אותו בלילה".

⁶⁰ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":
"ארבעים יום, נראה גדי החיצוני שער עיזים שהוא הס"מ,

מקולס, פירוש מזורז ומזויין בכלי זיינו, שהם כוחות הדין שנכללים בו".

⁶¹ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":
"כלפי כוחות שלמעלה, כדי לעוררם אל הדין,

ועניין הארבעים יום, הוא, כי בקדושה אנו מוצאים מ' יום שעמד משה בהר סיני, וכדומה,
וכנגדם, יש מלקויות בחוץ,

ולזה, צריך שמירה מ' יום לעבירה,

כי אז יש שליטת החיצונים עליו, ומנדים אותו בהיכלות שלהם".

⁶² בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":
"וסיעות טמאות, המשתלשלות ממנו, מתקרבות עמו לפעול דינים למטה".

⁶³ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":
"ואמר עוד, שהאוכל בשר בחלב, גורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים,

כי בעוון זה, מתעורר הדין בעולם, להעניש גם על כל שאר העוונות,

שעד עתה, היה פה השטן סתום, והוא גרם לפותחו".

וְאִי אוֹלֵיד בַּר בְּאִינוֹן יוֹמִין, אוֹזְפִין לִיה נִשְׁמַתָּא מִסְטָרָא אַחְרָא, דְּלָא אַצְטְרִיכָא ⁶⁴,
 וּכְתִיב ⁶⁵, 'וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים וְגוֹי'.
 אֲתִי לְאַסְתַּאבָּא, מְסַאבִּין לִיה וְדַאי,
 דְּכְתִיב ⁶⁶, 'וְנִטְמַתֶּם בְּסִי, חֶסֶר אִי',
 מְסַאבּוּתָא אֲטִימָא מִפְּלָא ⁶⁷, דְּלִית רְשׁוּ לְאַתְדַּכָּאָה הַכִּי, כְּשָׂאָר זִינִי דְּמְסַאבּוּתָא
 דְּמִתְדַּכִּין ⁶⁸.
 וְתוּ, דְּמִסְתַּפִּי מַחִינוֹן בִּישׁוֹן, דְּהָא בְּעִינֵיהּ גְּדִיא אֲשַׁתְּכַח, וַיִּכִּיל לְאַתְזָקָא, דְּהָא
 צְלָמָא דְּבַר נֶשׁ אֲתַעְבֵּר מִנִּיהּ ^{69 70}.

⁶⁴ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"ואם הוליד בן באלו הארבעים ימים, מלבד נשמתו הטהורה, מתלווה אליה עוד נשמה טמאה מסטרא אחרא, להחטיאו.

ונשמה זו, אינה צריכה לו, כי היא מטמאה אותו".

⁶⁵ ויקרא, יא' - מד'.

⁶⁶ ויקרא, יא' - מג'.

⁶⁷ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"היינו, טומאה המטממת אותו יותר מכל הטומאות,

כי מאכל אסור הנכנס בתוך המעיים, הוא נכנס בעצם גופו של האדם, ומטמא אותו יותר מכל שאר עוונות".

⁶⁸ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"שאינו יכול להיטהר ממנו בקל, כשאר מיני טומאות שנטהרים מהם".

⁶⁹ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"ועוד, שעל ידי אכילת בשר וחלב, מתיירא האדם מחיות רעות,

כי בעיניהם נראה להם כצורת גדי,

כמאמר חז"ל (שבת, קנא' ע"ב), אין חיה שולטת באדם, עד שנדמה לו כבהמה,

ויכול להיות ניזק מחיות הרעות, כי צלם אלהי"ם שהוא צלם האדם, נסתלק ממנו".

⁷⁰ ותרגום דבריו הקדושים:

והנה, בטעם איסור אכילת בשר בחלב, ובטעם הדבר שהמלאכים שביקרו אצל אברהם אע"ה אכלו בשר בחלב⁷¹, ובטעם הדבר שבחג השבועות אין צריך להמתין בין אכילת מאכלי חלב למאכלי בשר⁷², כתב הגה"ק רבינו אלימלך זיע"א מליז'ענסק⁷³:

"כי בשר, רומז לגשמיות,

ועל ידי שהצדיק אוכל הגשמיות בייחודים, הוא שואב השפעות מעולמות העליונים.

על דרך שאמרו חז"ל, באשה, דם נֶעֱכָר ונעשה חלב⁷⁴.

בא וראה, בשעה שישראל לא הכשרו מעשיהם,

מה כתוב?

'עמי נגשיו מעולל, ונשים משלו בו',

דוקא 'משלו בו',

והרי בארנו הדברים, בסוד ספרו של שלמה המלך, וכן מצאנו בו.

ועוד מצאנו, שכל מי שאוכל מאכל זה שהתחבר כאחד, בשעה אחת, או בסעודה אחת,

ארבעים יום, נראה גדי מקלס בקלפתו, אל אותם שלמעלה, וסיעה טמאה מתקרבים עמו,

וגורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים.

ואם מוליד בן באותם ימים, מלויים לו נשמה מהצד האחר, שלא צריך אותו,

וכתוב, 'והתקדשתם והייתם קדשים וגו'.

בא להטמא, מטמאים אותו ודאי,

שכתוב, 'ונטמתם בם', חסר א',

טמאה אטומה יותר מכל, שאין רשות להטהר כן כמו שאר מיני הטמאות שנטהרות.

ועוד, שפזח מחיות רעות, שהרי בעיניהם נמצא גדי ויכול להנזק, שהרי צלם אדם העבר ממנו.

⁷¹ בראשית, יח' - ח'.

⁷² כן כתב הגה"ק רבינו אלימלך זיע"א מליז'ענסק.

⁷³ בספרו הקדוש "נועם אלימלך", (פרשת "משפטים").

⁷⁴ בכורות, ו' ע"ב.

כמו כן, הצדיק באכילתו, אכילתו נעשה חלב,
דהיינו, השפעה, שנקרא על שם חלב.
ומחמת שאין בנו כוח לעשות הייחוד למטה, לכן ציווה השם יתברך שלא לאכול
בשר בחלב,
כדי שלא לערב, מה ששייך למעלה עם מה שלמטה.
ולא כן המלאכים, שכוח בידם לעשות הייחוד אמיתי גמור למטה כמו למעלה,
ולכן, לא היו צריכין לשאוב דווקא מלמעלה, לכן אכלו בשר בחלב.
וזה הטעם, שהתירו לנו בחג השבועות, לאכול אחר גבינה בלא המתנת שיעור,
מחמת, שאז הוא שעת מתן תורה הקדושה, ואנו מראים עצמינו שאנו דוגמת
המלאכים בשעת מתן תורה, על ידי התורה.
רק לזה לפעול השפעות, צריך צדיק גמור ושלם, שעל ידי אכילתו בייחודים,
יפעול השפעות בייחודים.
אבל, כל זמן שאדם אין שלם בצדקותיו, ועדיין הוא רך כגדי, לפעמים תחזק
ולפעמים תחלש ביראתו,
לזה, אין ראויים לילך במעלות קדושים, לעשות ייחודים.
וזה שאמר הכתוב, 'לא תבשל גדי בִּחֶלֶב אִמּוֹ', פירוש -
כל זמן שאתה רך וחלש בצדקותיך, כגדי,
אסור לך לבשל, דהיינו, להמשיך השפעות מעולמות העליונים על ידי ייחודים.
וזהו 'בִּחֶלֶב' -
רמז להשפעה, כנ"ל.
'אִמּוֹ' -
רמז לעולמות העליונים, הנקרא אם לעולם התחתון".
ובעניין זה, מצינו פעם נוספת לבחינת "ארבעים יום",

נדה, ט' ע"א.

והוא בדברי ה"זוהר הקדוש" הנזכרים לעיל ⁷⁵ :

"תא חזי, בשעתא דישאל לא אתקשרו עובדיהו,

מה קתיב?

יעמי נגשיו מעולל, ונשים משלו בוי ^{76 77},

משלו בוי, דייקא ⁷⁸,

והא אוקימנא מלי, ברזא דספרא דשלמה מלכא, והכי אשפחן ביה.

תו אשפחאן, דכל מאן דאכיל האי מיכלא דאתחבר פחדא, בשעתא חדא, או

בסעודתא חדא,

ארבעין יומין, אתחזיא גדיא מקלסא בקלפוי ⁷⁹, לגבי אינון דלעילא ⁸⁰, וסיעתא

מסאבא מתקרבין בהדיה ⁸¹,

⁷⁵ פרשת "משפטים", דף קכה' ע"א וע"ב.

⁷⁶ ישעיה, ג' - יב'.

⁷⁷ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"פירוש -

החיצונים, נוגשים ולוחצים את עמי,

והנוגשים, יונקים מעולל, פירוש, מן הנערים שהם מט"ט וסנד"ל".

⁷⁸ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"לטמא אותו בלילה".

⁷⁹ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"ארבעים יום, נראה גדי החיצוני שער עיזים שהוא הס"מ,

מקולס, פירוש מזורז ומזויין בכלי זיינו, שהם כוחות הדין שנכללים בו".

⁸⁰ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"כלפי כוחות שלמעלה, כדי לעוררם אל הדין,

וענין הארבעים יום, הוא, כי בקדושה אנו מוצאים מ' יום שעמד משה בהר סיני, וכדומה,

וכנגדם, יש מלקויות בחוץ,

וְגַרְיִם לְאַתְעָרָא דִּינִין בְּעֵלְמָא, דִּינִין דְּלֵא קְדִישִׁין ⁸² ."

ז. על מאמר הכתוב ⁸³ , "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ", כתב הגה"ק רבינו חיים סינאוני זיע"א ⁸⁴ :

שנוטריקון המילה "בְּרֵאשִׁית", היא, אותיות "שֶׁב-יִרְאֵת",

והנה, המילה "יִרְאֵת", עולה בגימטריא 611,

וכמו כן, המילה "תּוֹרָה", עולה בגימטריא 611.

ללמדך, שהרוצה לשוב בתשובה שלימה על חטאיו, ולהיות ירא שמיים,

צריך לעסוק בתורה הקדושה, אשר היא מכפרת על כל עוונותיו.

ובטעם הדבר, שגדול כוח התורה משאר המצוות, להכניע את היצר הרע, כתב גאון עוזינו - הרב חיד"א זיע"א ⁸⁵ :

"דע, כי בשעה שאכל אדם הראשון מעץ הדעת, נהנו כל אבריו, חוץ מן הקנה,

לפי שלא דיבר בעת האוכל.

ולזה, צריך שמירה מ' יום לעבירה,

כי אז יש שליטת החיצונים עליו, ומנדים אותו בהיכלות שלהם".

⁸¹ בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"וסיעות טמאות, המשתלשלות ממנו, מתקרבות עמו לפעול דינים למטה".

⁸² בביאור העניין, כתב הגה"ק רבינו דניאל פריש זיע"א, בביאורו "מתוק מדבש":

"ואמר עוד, שהאוכל בשר בחלב, גורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים,

כי בעוון זה, מתעורר הדין בעולם, להעניש גם על כל שאר העוונות,

שעד עתה, היה פה השטן סתום, והוא גרם לפותחו".

⁸³ בראשית, א' - א'.

⁸⁴ בספרו הקדוש "עטרת תפארת" (בראשית, א' - א').

⁸⁵ בספרו הקדוש "דברים אחדים", דרוש יג',

וכמו כן, בספרו הקדוש "דבש לפי", מערכת ש', אות ו'.

אבל, חוה אמנו, דברה בעת אכילתה⁸⁶, ופגמה אפילו הקנה שלה.

ואפשר, אני אומר -

כי למה הנשים אינם בכלל לימוד התורה, כיוון שהקנה שלהם חס ושלוס פגום, כידוע מדבריו ז"ל.

אבל האנשים, אשר לפני הש"ס הם נגשים, נאה ויאה להו לימוד התורה, כי הקנה שלהם אינו פגום".

וביאר בזה מהר"י קורין זיע"א⁸⁷, רבו של הגה"ק רבי חיים סינואני זיע"א:

דהנה, אמרו רבותינו ז"ל⁸⁸, "אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש",

והנה, "מנוול", עולה בגימטריא 132,

והיצר הרע, אשר הוא "סמאל", עולה בגימטריא 132 - עם הכולל.

ללמדך, שהיות והאדם שייך בדברי התורה הקדושה, מחמת שלא פגם את הקנה שלו,

ממילא, כאשר יפגע בו ה"מנוול" שהוא היצר הרע, התיקון היחיד שיש לעשות עמו, הוא, למושכו לבית המדרש -

על ידי עסק התורה הקדושה, בקדושתה ובטהרתה.

ובעומק העניין, כתב הגה"ק בעל "אגלי טל" זיע"א⁸⁹, משמו של אביו הגה"ק בעל "אגודת אזוב" זיע"א:

שעל חטאים של שז"ל ו-פגם הברית, אין מועילה תשובה רגילה.

⁸⁶ שאמרה לאדם הראשון לאכול,

וכמאמר הכתוב (בראשית, ג' - יז):

"ולאדם אָמַר, כִּי שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ, וְתָאֵכַל מִן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ, לֵאמֹר, לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בְּעֵבְרֶיךָ, בְּעֵצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה, כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ."

⁸⁷ בספרו הקדוש "מחמדי שמים", ח"ב, עמודים שכו'-שכז'.

⁸⁸ קידושין, ל" ע"ב.

⁸⁹ בהקדמתו לספרו.

שכן, תשובה על חטאים רגילים, נעשית על ידי ליבו של האדם, וכמאמר הכתוב ⁹⁰, "הַשֵּׁמֶן לֵב הָעָם הַזֶּה, וְאֶזְנֵי הַכֶּבֶד, וְעֵינָיו הִשְׁעוּ, פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאֶזְנָיו יִשְׁמָע, וּלְכַבֵּוּ יִבִּין, וְשָׁב וּרְפָא לוֹ".

ומה שאין כן, בעניין חטאים של שז"ל ו-פגם הברית, הבאים מן קלקול המוח, ואינם תלויים בקלקול הלב.

ולפיכך, התיקון לחטאים אלו, נעשה, אך ורק על ידי יגיעת המוח - של לימוד התורה הקדושה, ובכך מתקיימת טהרתו.

ומעתה, נשכיל ונבין, את דבריו הקדושים של אדונינו הרמב"ם זיע"א ⁹¹ :

"גְּדוּלָה מְכֹל זֹאת אָמְרוּ, יִפְנֶה עֲצָמוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ לְדַבְרֵי תוֹרָה, וְיִרְחִיב דַּעְתּוֹ בְּחֻקְהָ, שֶׁאֵין מַחְשַׁבַת עֲרִיּוֹת מִתְגַּבְּרֶת, אֶלָּא, בְּלֵב פְּנוּי מִן הַחֻקְהָ".

ח. ידועים ומפורסמים, דברי רבותינו זיע"א, בגודל מעלת לימוד המשניות, כתיקון לפגם הברית. וכדלהלן :

א. כתב גאון עוזינו - הרב חיד"א זיע"א ⁹² :

"יזהר לקבוע לימודו בלילה, במשניות או בזוהר, או שניהם כאחד טובים. מְשַׁנָּה, אותיות נְשַׁמָּה.

וכשקורא סדר זרעים - יכווין לתקן אשר פגם במאכלות אסורות, ובברכות לבטלה, וכיוצא.

וכשקורא סדר מועד - יכווין לתקן אשר חטא בחילול שבת וימים טובים.

וכשקורא סדר נשים - יכווין לתקן מה שפגם בעריות, ובשבועות ונדרים.

וכשקורא סדר נזיקין - יכווין לתקן מה שחטא ל-ה', במה שהזיק לחבירו, כי ההיזק עצמו בעי לשלומי.

⁹⁰ ישעיה, ו' - י'.

⁹¹ פרק כב' מהלכות איסורי ביאה הלכה כא'.

⁹² בספרו הקדוש "מורה באצבע" (סימן ב', אותיות מ'-מא').

וכשקורא סדר קודשים - יכווין לתקן נשמתו הקדושה אשר הוציאה לחולין, ואשר לא נזהר בשחיטה ובדיקה, ולחיוב כרת, ולתפילות בלא כוונה.

וכשקורא סדר טהרות - יכווין לתקן מה שפגם בנידה וקרי ונטילת ידיים".

ב. כתב הגה"ק רבינו חיים פלאגיי זיע"א⁹³ :

"וסמא דכולא, היא התורה⁹⁴,

שלומד האדם בחיים חיותו, יום ולילה לא ישבות, ובפרט קודם שכיבה וכו'.

ומה גם, אם לומד מְשָׁנָה, אותיות נְשָׁמָה,

כי בזה מוציא לאור, כל הנשמות שנישבו בתוך עמקי הקליפות.

ונראה טעם פשוט לזה -

כי כיוון שהתורה נקראת ברית, כמו שדרשו רבותינו ז"ל⁹⁵, על הפסוק⁹⁶, 'אם לא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה וכו',

אם כן, מהאי טעמא גופיה, התורה מכפרת על עוון פגם הברית.

וגם אם נתחייב מיתה על ידי חטא זה, התורה נותנת לו חיים,

כי גדולה תורה, שהיא נותנת חיים לעושיה, בעולם הזה ובעולם הבא⁹⁷,

שנאמר⁹⁸, 'כִּי חַיִּים הֵם לְמַצְאֵיהֶם, וְלִכְל בְּשָׂרוֹ מֵרֶפֶא'."

עוד מצינו בגודל מעלת לימוד המשניות, לדרשתם של רבותינו ז"ל, על מאמר הכתוב⁹⁹, 'גַּם כִּי יִתְּנוּ בְּגוֹיִם, עֵתָה אֶקְבָּצֶם, וְיַחֲלוּ מֵעֵט, מִמֶּשָׂא מֶלֶךְ שָׂרִים":

⁹³ בספרו הקדוש "תוכחת חיים" (פרשת "שמות").

⁹⁴ היינו:

שהרפואה לכל חטאיו של האדם, היא באמצעות לימוד התורה הקדושה.

⁹⁵ שבת, לג' ע"א.

⁹⁶ ירמיה, לג' - כה'.

⁹⁷ מסכת אבות, פרק ו' משנה ז'.

⁹⁸ משלי, ד' - כב'.

"אי תנו כולהו, עתה אקבצם" ¹⁰⁰,

"אין כל הגליות הללו מתפנסות, אלא בזכות משניות" ¹⁰¹.

והנה, המילים "תיקון רפח' ניצוצין ופגם הברית, נעשה על ידי לימוד משנה",
עולים בגימטריא למניין 2940,

וכמניין המילים הנאמרים במאמר הכתוב ¹⁰², "כי חלצת נפשי ממות, את עיני מן
דמעה, את רגלי מדחי",

ללמדך, שעל ידי לימוד המשניות, זוכה האדם להציל את נפשו ונשמתו מן המוות
של היצר הרע, המבקש להכשילו ולהמיתו.

ועוד נראה לבאר בזה, דהנה, המילים "לימוד תורה שבעל פה, מועיל לשמירת
העיניים ולתיקון פגם הברית", עולים בגימטריא למניין 3861,

וכמניין המילים הנאמרים במאמר הכתוב ¹⁰³, "והיה הנשאר בציון, והנותר
בירושלים, קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלים",

ללמדך, שעל ידי לימוד התורה שבעל פה, זוכה האדם להתקדש ולהיטהר, ולחיי
נצח,

ובפרט, שהמילה "ציון", עולה בגימטריא כמניין "יוסף",

שהוא כנגד יוסף הצדיק ע"ה, שהיה ראש וראשון למידת ה"יסוד".

ט. על מאמר הכתוב בפרשתן ¹⁰⁴, "ושלשים יום ושלשת ימים תשב בְּדָמֵי
טְהָרָה, בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגַּע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֵא, עַד מְלֹאת יְמֵי טְהָרָה", כתב
הגה"ק רבינו משה חי מאיר אליקים זיע"א ^{105 106} :

⁹⁹ הושע, ח' - י'.

¹⁰⁰ בבא בתרא, ח' ע"א.

¹⁰¹ ויקרא רבה, פרשה ז', ג'.

¹⁰² תהילים, קטז' - ח'.

¹⁰³ ישעיה, ד' - ג'.

¹⁰⁴ ויקרא, יב' - ד'.

"הנה, יש לתת טעם, דלמה זה מספר הארבעים יום¹⁰⁷, דלסוף ארבעים יום טובלת, ומביאה כפרתה ואוכלת בתרומה?

הנה, לעניות דעתי נראה לומר, בהקדם מה שפירשתי, על פסוק¹⁰⁸, 'וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹזִים, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ. בְּעֵבוֹר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ, דִּישׁ לַהֲבִין, דְּמִי תֵּלָה זֶה בּוֹזָה?

ואולם, לעניות דעתי, על דרך הרמז -

כי ארץ ישראל, יש בה מהלך ארבעים יום¹⁰⁹,

כמו שנאמר במרגלים, בפרשת 'שלח לך'¹¹⁰, 'וַיֵּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ, מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם',

והארבעים יום, יש בהם תתק"ס שעות¹¹¹, כמו שכתב ה-ימגלה עמוקות באופן רמזי - יעויין שם יותר,

¹⁰⁵ ראב"ד עוב"י קאזאבלנקא, נלב"ע ד' בתשרי התש"ט.

¹⁰⁶ בספרו הקדוש "חדר נאה", על התורה.

מהדורת ארגון "בעזרת השם", (עמודים רפט'-רצב').

¹⁰⁷ היינו:

שבעת לידתה סופרת ז' ימים, ולאחר מכן סופרת לג' ימי טוהר,

אשר סך הכל עולים למניין ארבעים יום.

¹⁰⁸ תהילים, קה', מד' - מה'.

¹⁰⁹ היינו:

במסכת פסחים (צד' ע"א) מבואר, שהליכתו של אדם בינוני ביום אחד, היא י' פרסאות,

וארץ ישראל, היא מהלך ד' מאות פרסה,

ואם כן, זמן ההליכה בארץ ישראל, היא ארבעים יום.

¹¹⁰ במדבר, יג' - כה'.

¹¹¹ היינו:

בכל יממה יש כד' שעות,

ולחכי, אין תורה כתורת ארץ ישראל¹¹⁶.
ולכן אמרו בש"ס דקידושין¹¹⁷, **בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין,**
כי 'בריה' בטלה ב-תתקס"א¹¹⁸,

ובזקנותו שנה: הזהב קונה את הכסף,
דזהב, תורה שבעל פה,
וכסף, תורה שבכתב.
ובילדותו, שלא הותר לכתוב תורה שבעל פה, העיקר היה ללמוד מקרא, ולדרוש מתוכו ב-י"ג מידות
שהתורה נדרשת,
לכך, 'הכסף' תורה שבכתב, קונה את 'הזהב' תורה שבעל פה.
ובזקנותו, שהסכים הוא ובית דינו לכתוב תורה שבעל פה, ודרש - הוי רץ למשנה,
לכך, שנה, 'הזהב' תורה שבעל פה, קונה את 'הכסף' תורה שבכתב.
זהו תורף אמרי קדוש, עיין שם באורך.
ודבריו נאמנו מאוד -
כי תורה שבכתב, רמז לשם המיוחד, מידת רחמים, 'כסף'.
ותורה שבעל פה, לשם 'אדני', בחינת דין, 'זהב'.
ואפשר, דזה שנאמר, 'וזהב הארץ הריא טוב' - אין תורה כתורת ארץ ישראל,
דזהב, רמז לתורה שבעל פה, הרומזת למלכות,
וארץ ישראל, בחינת מלכות, כמו שכתב רבינו האר"י זצ"ל,
ומסתייעא מילתא, בארץ ישראל בחינת מלכות, להבין תורה שבעל פה, הרומזת למלכות".

¹¹⁶ בראשית רבה, פרשה טז, ד'.

¹¹⁷ ל' ע"ב.

¹¹⁸ כתב הגה"ק בעל "תולדות יעקב יוסף" זיע"א, (פרשת "משפטים", אות ח'):

"נראה לי, דכתב בטור (יורה דעה, סוף סימן ק'), וזה לשונו -

יש אומרים, ד-בריה בטלה בתתק"ס, ולא נהירא לאדוני אבי הרא"ש ז"ל. עד כאן לשונו.

והוא ממשנה דתרומה (פרק י' משנה ח'), על פי הירושלמי (תרומות, פרק י' הלכה ה'),

יעוין שם ב-בית יוסף (ד"ה "יש אומרים"), וב-תוספות יום טוב (תרומות, שם),

כי 'בריה' מלאה, כזה: בי"ת - רי"ש - יו"ד - ה"י, עם ארבע אותיותיה, עולה תתקס"א¹¹⁹.

והרב 'ראשית חכמה' כתב¹²⁰: כי שונה משניות מבטל היצר הרע, כי סגולת המשניות להרוג היצר הרע.

וכתב הגאון חיד"א בספר 'פני דוד' בסדר 'שלח לך'¹²¹: כי 'מתניתין' בגימטריא תתק"ס. עיין 'מגלה עמוקות'¹²².

ולזה אפשר, דלזה, ישב משה בהר ארבעים יום ללמוד תורה, דיש בארבעים יום תתק"ס שעות¹²³. עיין 'מגלה עמוקות'¹²⁴.

ולדעתי הדל, אתי שפיר יותר -

כיון שיש בתורה עצמה תתק"ס, כמו שכתבתי לעיל¹²⁵,

לכן הוכרח לשבת בהר ארבעים יום, שיש בהם תתק"ס שעות, זה כנגד זה."

וכן הסכים הרשב"א ("תורת הבית", בית ג', שער ג', דף פד'), ושאר פוסקים,

דבריה בטילה ב-תתק"ס, ועם הבריה עצמה הוא תתקס"א."

¹¹⁹ היינו:

מילת "בריה", במילוי: בי"ת רי"ש יו"ד ה"י, יחד עם ד' אותיות מילת "בריה",

עולים בגימטריא, למניין תתקס"א.

¹²⁰ שער הקדושה, פרק ד' אות יג'.

¹²¹ אות ד'.

¹²² פרשת "ויחי".

¹²³ היינו:

בכל יממה יש כד' שעות,

ואם כן, סך מניין השעות בארבעים יום, הם 960 שעות, כמניין תתק"ס.

¹²⁴ פרשת "ויחי".

¹²⁵ היינו:

מילת "מתניתין", עולה בגימטריא למניין תתק"ס.

והשתא, אפשר : דזהו הטעם ביולדת, דלסוף ארבעים יום טובלת וכו' -
 דידוע, דהדמים של האשה הם זוהמת הנחש ופלונית¹²⁶ ,
 עיין בספר 'עץ הדעת טוב', לרבינו מהרח"ו, חלק ב', הנדפס מקרוב, בדרוש מילה¹²⁷ ,
 לכן, סופרת ארבעים יום, שיש בהם תתק"ס שעות,
 ואחר כך טובלת במקווה שיש בו תתק"ס לוגין¹²⁸ , כידוע,
 ואז וטהרה ממקור דמיה, ואוכלת בתרומה,
 רוצה לומר : תורה מ'¹²⁹ , שיש בה תתק"ס דטהרה¹³⁰ , זה כנגד זה.
 גם תמצא, דזהו הטעם שניתנה התורה על ידי משה רע"ה, כי משה נקרא
 'אלוקים'¹³¹ ,
 ו-'אלוקים', יש בו ק"ך צירופים, כנודע¹³² ,
 ומשה מלא, יש בו שמונה אותיות¹³³ ,

¹²⁶ שבת, קמו' ע"א:
 "שבא נחש על חוה, הטיל בה זוהמא".
¹²⁷ פרשת "תזיע".
¹²⁸ היינו:
 שיעור מקווה, הוא ארבעים סאה,
 ובכל סאה יש כד' לוגין,
 ואם כן, ארבעים סאה, הינם תתק"ס לוגין.
¹²⁹ "זוהר הקדוש", (חלק ג', דף קעט' ע"א).
¹³⁰ היינו:
 מילת "מתניתין", עולה בגימטריא למניין תתק"ס.
¹³¹ דברים, לג' - א':
 "זאת הברכה, אשר ברה משה איש האלהים, את בני ישראל, לפני מותו".
¹³² "שער הכוונות", (דרוש א').

ושמונה ק"ך, הם תתק"ס¹³⁴.

גם לזה הטעם, שהיה מחבב את הארץ, אשר יש בה תתק"ס שעות¹³⁵.
ואפשר, דלזה טעם אמרו ז"ל¹³⁶, אילו היה משה נכנס לארץ, לא היה נחרב
הבית,
כי היה מבטל כח פלונית ומחלת, שיש בהם תתק"ס¹³⁷, ובטלים ב-תתק"ס
דקדושה¹³⁸.

¹³³ היינו:

מילת "משה", במילוי: מ"ם שי"ן ה"י, יחד עם הכולל, עולים למניין ח' תיבות.

¹³⁴ היינו:

כאשר נכפיל את ח' תיבותיו של משה, ב-120, שהם קכ' שנותיו ו-קכ' צירופי שם "אלוקים",
יעלה הכל, למניין תתק"ס.

¹³⁵ במסכת פסחים (צד' ע"א) מבואר, שהליכתו של אדם בינוני ביום אחד, היא י' פרסאות,

וארץ ישראל, היא מהלך ד' מאות פרסה,

ואם כן, זמן ההליכה בארץ ישראל, היא ארבעים יום.

ובכל יממה יש כד' שעות,

ואם כן, סך מניין השעות בארבעים יום, הם 960 שעות, כמניין תתק"ס.

¹³⁶ "פרשת דרכים", (דרוש ח').

¹³⁷ היינו:

מניין המילים "לילית במחלת", עולים בגימטריא למניין תתק"ס,

ועם הכולל, הרי הם עולים למניין תתקס"א,

שהם תתקס"א כוחות דקליפה.

¹³⁸ היינו:

מניין תתקס"א כוחות דקליפה, עם הכולל, עולים בגימטריא למניין תתקס"ב.

ומניין אותיות "תורה", במילוי: תי"ו וי"ו רי"ש ה"ה, עם ד' אותיות "תורה",

עולים בגימטריא אף הם, למניין תתקס"ב.

ולזה תמצא, שְׁחִיָּה ק"ך שנה, והתפלל ליכנס לארץ. עיין 'מגלה עמוקות' ¹³⁹.
גם המרגלים, הביאו אשכול שהיה בו ק"ך סאין, ושמונה ק"ך, הם תתק"ס ¹⁴⁰.
עיין ברש"י, סוטה לד',
והשטן רקד בהם, וגבר עליהם, בעוונותינו הרבים,
והם הלכו בארץ ישראל, ארבעים יום לבטל, ולא יכולו, בעוונותינו הרבים.
עיין ב-יפני דוד', פרשת 'שלח לד' ¹⁴¹. עיין שם".
? ומעתה, בין תבין, את הסוד הגדול הטמון בעניין מספר "ארבעים יום":
מניין זה, הוא כוח ההכנעה של תתקס"א כוחות הטומאה ¹⁴², אשר הם בבחינת
"ארבעים יום" ¹⁴³.

¹³⁹ פרשת "ויחי".

¹⁴⁰ יעוין במסכת סוטה (לט' ע"ב), ובדברי רש"י הקדוש (במדבר, יג' - כג'):

האבנים שהקימו בני ישראל בגלגל, היו במשקל 40 סאה לאבן, וכל אחד הרים אבן אחת.
והנה, כאשר אחרים מסייעים בידי האדם לשאת את משקלו, הוא יכול לשאת פי 3 מן המשקל אותו היה
נושא לבדו.
ואם כן, אם אדם יכול לשאת משקל של 40 סאה, בצטרף עמו עוד כמה אנשים לצורך משאו, יכול הוא
לשאת 120 סאה.

ומבואר, שאת אשכול הענבים אשר הביאו המרגלים מארץ ישראל, נשאו ח' מרגלים,
וממילא, כאשר נכפיל ח' מרגלים, ב-קכ' סאה, יעלה סך משקלו של האשכול למשקל תתק"ס סאה.

¹⁴¹ אות ד'.

¹⁴² היינו:

מניין המילים "לילית במחלת", עולים בגימטריא למניין תתק"ס,

ועם הכולל, הרי הם עולים למניין תתקס"א,

שהם תתקס"א כוחות דקליפה.

¹⁴³ היינו:

בכל יממה יש כד' שעות,

ועל כן :

א. בעת המבול, כאשר התעצמה רוח הטומאה בארץ, הוצרך הבורא ית"ש לנקות ולכלות את כל זוהמת הקליפה, במשך "ארבעים יום"¹⁴⁴, בבחינת זה כנגד זה.

ב. שיעור מקווה, הוא "ארבעים סאה"¹⁴⁵, בכדי להעביר את רוח הטומאה מן הארץ, בבחינת זה כנגד זה.

ג. כאשר עלה משה רע"ה לקבל את התורה הקדושה, הוא שהה שם "ארבעים יום"¹⁴⁶, בכדי להכין עצמו לדברי התורה הקדושה, המבטלים את כוח הטומאה, תתק"ס כנגד תתק"ס^{147 148}.

ד. לאחר חטא העגל, עמד משה רע"ה בתפילה "ארבעים יום"¹⁴⁹, שכן חטא זה העצים את כוח הקליפה, ובימים אלו הכניעה משה רע"ה בכוח תפילתו.

ה. במשך "ארבעים שנה", היו נתונים עם ישראל במדבר, במצב של בירור, בכל שנה ושנה¹⁵⁰, בכדי לבדוק האם כוח הקליפה עדיין שולט בהם.

ואם כן, סך מניין השעות בארבעים יום, הם 960 שעות, כמנין תתק"ס.

¹⁴⁴ וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

¹⁴⁵ וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

¹⁴⁶ וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

¹⁴⁷ היינו:

מילת "מתניתין", עולה בגימטריא למנין תתק"ס.

¹⁴⁸ היינו:

מנין תתקס"א כוחות דקליפה, עם הכולל, עולים בגימטריא למנין תתקס"ב.

ומנין אותיות "תורה", במילוי: תי"ו וי"ו רי"ש ה"ה, עם ד' אותיות "תורה",

עולים בגימטריא אף הם, למנין תתקס"ב.

¹⁴⁹ וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

¹⁵⁰ וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

- ו. על כן, נצטוונו, לזכור את הליכתנו במדבר "ארבעים שנה"¹⁵¹, בכדי לזכור בכל עת את עוון העגל ואת התעצמות כוח הקליפה.
- ז. עניין "ארבעים מלקות"¹⁵², הוא להכניע ולשדד את כוח הקליפה, אשר אחזה באדם בעת עוברו על דברי הבורא ית"ש.
- ח. יצירת האדם במעי אמו במשך "ארבעים יום"¹⁵³, בכדי להכינו ככלי קיבול היכול למשוך אליו את בחינת תתק"ס כוחות הקדושה.
- ט. אף אצל אליהו הנביא, מצינו לבחינת "ארבעים יום", כאשר הוא הלך להר חורב ארבעים יום וארבעים לילה¹⁵⁴, שכן בעת היותו קנאי לדברי הבורא ית"ש, הוא אחז ב-תתק"ס כוחות דקדושה.
- י. אף בעניין גוליית מצינו לעניין "ארבעים יום", כאשר הוא חרף את עם ישראל ובוראם¹⁵⁵, בכדי לחזק בעצמו את תתק"ס כוחות דקליפה, וחלילה וחס להכניעם.
- יא. עניין "ארבעים ימי התשובה" של יונה הנביא, ועניין "ארבעים ימי התשובה" של חודש אלול ועשרת ימי תשובה¹⁵⁶, משורש אחד הם, והוא חיזוק תתק"ס כוחות דקדושה, לצורך הכנעת תתק"ס כוחות דקליפה.
- יב. האוכל בשר בחלב ומאכלות אסורות, מקרב על עצמו דינים ומרעין בישין, ובמשך "ארבעים יום" נראה במצחו צורת גדי של הס"מ וחילותיו¹⁵⁷, שכן, במעשיו הוא מושך על עצמו את תתק"ס כוחות דקליפה, האוחזים בו ומבקשים רעתו, חלילה וחס.

¹⁵¹ וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

¹⁵² וכמו שנתבאר לעיל באות ב'.

¹⁵³ וכמו שנתבאר לעיל באות ג'.

¹⁵⁴ וכמו שנתבאר לעיל באות ג'.

¹⁵⁵ וכמו שנתבאר לעיל באות ג'.

¹⁵⁶ וכמו שנתבאר לעיל באות ד'.

¹⁵⁷ וכמו שנתבאר לעיל באות ו'.

זאת תורת העול"ה :

"עסק התורה", שייך אך ורק אצל הגברים ¹⁵⁸, ועל כן עניין "ארבעים ימי טהרת יולדת", שייכים בדווקא אצל היולדת זכר, וזאת, מחמת שרק באמצעות דברי התורה הקדושה, יכול האדם להכניע את תתק"ס כוחות דקליפה.

ברם, כבר ידועים ומפורסמים דברי רבותינו ז"ל ¹⁵⁹ :

"אמר ליה רב לרבי חייא: נשים במאי זכיין?

באקרויי בנייהו לבי כנישתא, ובאתנווי גברייהו בי רבנן, ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן".

ועל כן, מצוות ימי טהרה, נאמרה דווקא אצל האשה, הזוכה לקרב את בעלה ובניה אל דברי התורה הקדושה.

זאת ועוד, מצווה זו, נאמרה בפרשתן, בעת ימי "ספירת העומר", ימים אשר אנו מכינים את עצמינו ככלי קיבול לקבלת התורה הקדושה, קודם "חג השבועות":

להורות לנו, כי רק בריחוק תתק"ס כוחות דקליפה, וקירוב תתק"ס כוחות דקדושה, יכול האדם לזכות אל דברי התורה הקדושה.

יתן ה' יתברך, ונזכה לזה. אמן.

¹⁵⁸ וכמו שנתבאר לעיל באות ז'.

¹⁵⁹ ברכות, יז' ע"א.

"וְצַתְתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְזוּמַתִּי יָד וְשֵׁם"

- הגה"ק רבי רפאל משה אלבאז בן רבי שמואל זיע"א
- הגה"צ רבי דוד מסעוד עובדיה בן אסתר זיע"א
- הגה"צ רבי חיים וואלקין בן צביה זיע"א
- הגה"צ רבי משה איבגי בן אסתר זיע"א
- רבי אברהם איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי שלום איבגי בר רחמה זצ"ל
- צורי (צורישדי) גניש ז"ל בן יולנדה תחי'
- אפרים (אפי) ביתן בן קונפיטה ז"ל
- משה חיון בר קוקה ז"ל
- דב לוסטרניק בר אביבה ז"ל
- ~~~
- הצדקת מזל טוב אלבאז (לבית סודרי) בת רבקה ע"ה
- הצדקת מרים רמו עובדיה בת אסתר ע"ה
- הצדקת ברוריה מויאל בת חוה ע"ה
- זוהרה פרץ (לבית כהן) בת רחל ע"ה
- מזל טוב סיגלר (לבית עובדיה) בת זוהרה ע"ה
- רחל עמוס (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- רבקה סימוני ע"ה (לבית איבגי) בת הרבנית שרה שתחי'
- אליס חוה עישה לוי (לבית סיבוני) בת גרסיה ע"ה
- אריקה ביננבאוס ע"ה (לבית פינקסוביץ) בת יוסף וברטה שיחי'
- חנה אילוז בת פרחא ע"ה
- איילה בת נעמי ע"ה

לעילוי נשמתם הטהורה

של הקדושים אשר נרצחו על קידוש ה'

בחג "שמחת-תורה" תשפ"ד